

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 13. szám. 2017. július 1.

Ára 0,80 lej

ReforMaraton 500

A reformáció 500. évfordulója alkalmából október 1–21. között újra elhozzuk a Kárpát-medencébe – az 500 évvel ezelőtt – a wittenbergi vártemplom kapujára kiszögeezett 95 tételt, és október 31-ig 500 protestáns templom falára, kapujára kiszögezzük vagy felragasztjuk azt. Wittenberg és Bereck (a legkeletibb magyar területen lévő protestáns egyházközség itt van) között azokat a településeket érintjük, ahol előzetes egyeztetés alapján szívesen fogadnak, és vállalják, hogy a 95 tételt tartalmazó hirdetményt legalább október 31-ig látható helyre ki függesztik.

A templomokhoz gyalogosan, szaladva érkezünk meg. Minden állomáshely előtt a helybeliek csatlakozhatnak, és együtt szaladhatnak a 95 tételt magával hozó csapattal. Azoknak, akik csatlakozni kívánnak, vállalniuk kell, hogy legalább 500 lépést megtesznek. Az esemény az X, Y és különösen a Z generációnak szól. (Ők a REFO 550-kor is emlékezni fognak rá.)

A rendezvény által olyan eseményt szeretnénk megvalósítani, ami fiatalos, a klasszikus

Székelyföldi reformaratonisták: Bardócz Csaba, Bardócz Tímea és Juhos Gábor

megemlékező eseményektől eltér, ugyanakkor lehetőséget kínál minden érdeklődő számára, bárhol éljen a Kárpát-medencében, hogy csatlakozhasson, része lehessen a történéseknek.

Az akkori „kalapácsütések” egy mozgalmat hoztak létre. Bízunk abban, hogy ezzel a rendezvénnyel nekünk is sikerül olyan mozgalmat indítanunk, amihez sokan csatlakozhatnak.

(Folytatása a 8. oldalon)

Mindenki a saját ünnepét tartaná

Beszélgetés Kató Béla püspökkel

Idén az egyházkerület vizitációs bizottsága az esperesi székhelyeket keresi fel, tavaly viszont erdélyi városokba látogatott el. Egyházkerületünk püspökét arról kérdeztük, milyen tapasztalatokat szerzett a bizottság a vizitációk alkalmával, milyen nehézségekkel kell szembenéznie városban az egyháznak és a híveknek. (Interjúnk az 5. oldalon)

Fotó: Kiss Gábor

Nyárádtó: befogadó és építő gyülekezet

Labdázó kislegények, a házak előtti lépcsőkön ülő, beszélgető kislányok, idősebbek látványa fogad a nyárádtói református egyház szociális lakásainak udvarán. Két egyforma ház, tágas udvar, hinta és farkát csóváló kutya egészíti ki a látványt. Mintha egy családi társasház udvarán lennének, s egy kicsit talán igaz is, hiszen az itt élők az eddigi nehézségeket erős kötelékké kovácsolják, s bizakodva tekintenek a jövőre.

Húsz személyt befogadó, számukra otthont biztosító szociális lakást épített az elmúlt években a nyárádtói református gyülekezet, felismerve, hogy a kisvárosban ilyen módon is tudnak segíteni a gyülekezet tagjainak, s nem csak.

A szociális lakásokban lakik többek között Irén néni, a gyülekezet egykori harangozója, aki az egyik legrégebbi lakó. Ő már a régi harangozó lakásban is lakott, majd az átalakulások után örvendett, hogy van vezetékes vize és fürdőszobája, ezért nem kell az udvaron levő kútról hordania a vizet. Szomszédjában egy édesanya neveli kislányát, akinek egészségügyi problémái vannak.

Simon Virág

(Folytatása a 4. oldalon)

Tanulságos igék

Ezékiásról (IV.)

Fellebbezzünk az Úrhoz

*Most azonban Urunk, Istenünk,
kérek szabadíts meg minket az ő kezéből,
hogy fölismerje e föld minden országa,
hogy te, az Úr vagy az egyetlen Isten!*

(2Kir 19,19)

Luther Márton szerint a keresztyén ember leghatalmasabb fegyvere az imádság. A kérdés az: ismerjük-e még az imádság erejét? Van-e még időnk az imádkozásra? Sok ember nem tud már imádkozni, s egyre többen vannak, akik Isten létét is kétségbe vonják. Egy svájci barátunk mondta, hogy megkérdezte a fiát, imádkozik-e. A válasz az volt: miért imádkozzam, hisz mindenem megvan? Igen, az ilyen ember már semmi szükségét nem érzi az imádságnak, mert úgy gondolja, ő mindent a maga erejéből is el tud érni.

Ebben az igeszakaszban Ezékiás imádságát halljuk. Ez egy szenvedélyes kérés egy szorongatott helyzetben. Asszíria királya fenyegető levelet küld Ezékiásnak. Szanherib asszír király azt írja, Ezékiás ne csapja be magát azzal, hogy Isten majd segíteni fog. És felsorolja azokat, akik mind vesztésként harcoltak Asszíria ellen. Ezékiás nehéz helyzetben van. Egyfelől hallja a

profétai szót, a biztatást, másfelől a világhatalom rettenetes fenyegetését. Olyan ismerős ez számunkra is. Mi is halljuk Isten ígéreteit a szabadításról, de másfelől sok minden próbálja hitünket aláaknázni. Van, akinek súlyos betegség jelenik meg az életében, a másiknak a házassága kerül válságba. Egy harmadik munkanélküli lesz, a negyediknek elzúllik a gyermeke. S hangzik a gonosz hangja: hiába bízol Istenben, úgysem tud segíteni.

Mit tegyen az ember ilyen helyzetben? Mit tennénk, ha ilyen levelet kapnánk? Mit tesz Ezékiás? Istenhez „fellebbez” az ügyben. A fenyegető levéllel a létező legnagyobb hatalomhoz fordul. Felmegy a templomba, és kiteríti a levelet. Itt az imádság lényegével találkozunk. Imádkozni nem más, mint a fenyegető levelet Isten elé tární. Mintha azt mondanánk: Uram, olvasd el te, mert végső soron a te ügyedről van szó, a te dicsőségedről. Ezékiás jó példával szolgál: tegyük mi is így! Terjesszük e „levelet” mindig Isten elé.

Sokatmondó, hogy a megelőző versekben kétszer is olvassuk: az Úr színe elé. Isten élő személy, aki arcát felénk fordítja. Ha ezt az imádságot közelebről megvizsgáljuk, néhány dolog fontos lesz számunkra. Először is látjuk Ezékiás mély alázatát, amivel Istenhez közeledik. Aztán az is különös, hogy nem a panaszával kezd, pedig a baj nagy és sürgető, hanem először Istent magasztalja.

Nem lehet ez másképp a mi imádságainkban sem, az alázat és tisztelet ma is alaphangja az imádságnak. Persze lehet Istennek panaszkodni, könyörögni, zörgetni ajtaján, de mindezt úgy, hogy közben magasztaljuk őt jóságáért. Látjuk azt is ebben az imádságban, hogy Ezékiás már

úgy jön Istenhez, mint akit ő jól ismer, mint akit már sokat beszélgetett. Nemcsak a szükségben kereste Istent, hanem a kegyelmi időkben is. Van egy mondás: a szükség tanít meg imádkozni. Van ebben igazság, és mégsem teljesen igaz. Mert az olyan ember, aki a jó napokban nem adott hálát Istennek, az a szükségben lehet, hogy nem imádkozni fog, hanem zúgolódni és Isten ellen lázadni.

Ezékiás megvallja, hogy az Úr élő Isten a pogányok halott isteneivel szemben. Az élő Isten cselekszik, ő irányítja a történelem folyását is. Szanherib arra hivatkozik, hogy a többi népeket sem tudták megszabadítani isteneik, de

*Boldog ember az, aki tudja,
hogy minden helyzetében az
Úrhoz fordulhat. Az ilyen nem
találomra kiált bele a pusztába
egy imádságot, hanem tudja,
hogy ő kihez imádkozik,
imádságának pontos „címettje” van.*

ő elfelejti, hogy Ezékiás Istene élő, aki meg tud szabadítani. Nekünk is ezt kell tennünk életünk minden helyzetében. Persze mi is sokat vétkezünk, mert sokszor inkább bízunk emberekben, mint az élő Istenben. Ebből a bűnünkéből naponta meg kell térnünk, naponta kell hallanunk Illés szavát: meddig sántikáltak még kétfelé?

Boldog ember az, aki tudja, hogy minden helyzetében az Úrhoz fordulhat.

Az ilyen nem találomra kiált bele a pusztába egy imádságot, hanem tudja, hogy ő kihez imádkozik, imádságának pontos „címettje” van.

Ezékiás nem kezd vitatkozni Szanheribbel, hanem Istenhez fordul. Tudja, hogy neki van szeme a nyomorúság meglátására és füle a könyörgés meghallgatására. Isten nem veti el még sokszor önző vagy gyenge imádságunkat sem. Mert látja, hallja, ismeri a mi nyomorúságainkat, és komolyan veszi azokat.

A Szentírás tele van imameghallgatásokkal. Isten meghallotta Egyiptomban népe nyögését, és kihozta onnan. Hányszor meghallgatta őket a pusztában is, még akkor is, amikor lázadóval mondták el követeléseiket! Milyen könyörülettel hajolt le Jézus a hozzá forduló betegekhez, megszállottakhoz, bűnösökhöz!

A mi utunk nem könnyű. A Szentírás arról beszél, hogy amint Jézus visszajövetelének ideje közeledik, a fenyegetések egyre sokasodnak. Hisszük, hogy Isten nem hagyja el az ő népét. Ezért mi a jövő minden fenyegetését bizalommal az Úr elé vihetjük. Ezt látjuk az Újszövetségben is. Az apostolokat megfenyegetik és megtiltják nekik, hogy a Jézus nevében szóljanak. Ők e fenyegetést a gyülekezet közösségében az Úr elé viszik, Isten meghallgatja imádságukat, megmozdul a föld, s az apostolok bátran hirdetik tovább az evangéliumot.

A fejezet azzal fejeződik be, hogy Jeruzsálem megszabadul, az ellenség pedig megsemmisül. Jeruzsálemnek nem szabad elpusztulnia, mert oda meg kell érkeznie pár száz év múlva a Messiásnak. Benne eljött Isten országa, az, ki az ellenséget, a bűnt, halált, kárhozatot legyőzte, s minket győzelmével megajándékoz. Mi csak nézzünk fel rá, és kövessük őt mindenben.

Lőrincz István

Könyvespolc

Fájóan érzékeljük, hogy világunk kettészakadt, s azt gondoljuk, ez mai korjelenség. Pedig nem, mert Kain és Ábel óta ilyen ez a világ: a szakadék éppen olyan mély ma, mint régen volt. A szakadékot át kellene hidalni, s a hidakat nekünk, keresztyéneknek kellene építenünk, hogy azokon férj és feleség, gazdag és szegény, többségi és kisebbségi elérje és megértse egymást. Feladatunk az lenne, hogy a világ, a társadalom, a gazdaság, a család felé mi, keresztyének kezdjük el a hídépítést, és a misszióval másokat is erre ösztönözzünk.

E hídépítésekről szól Kozma Zsolt nyugalmazott teológiai professzor legújabb kötete, amely a Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpont gondozásában jelent meg. A *Hidak* című kiadvány számos tanulmányt, gyülekezeti előadást gyűjt egy csokorba, amelynek tanulmányozása után remélhetőleg egy más lelkületű keresztyén ember fog felállni az olvasmány mellől.

A kiadvány megrendelhető egyházkerületünk iratterjesztésénél, vagy megvásárolható a kolozsvári Biblos könyvesboltban.

Közös református sorskérdések

Az Észak-Amerikában, az Egyesült Államokban és Kanadában élő reformátusok korántsem egységesek. Részben az Amerikai Magyar Református Egyházhoz, az Egyesült Egyházhoz vagy a Presbiteriánus Egyházhoz tartoznak. Nemrég a Reformáció 500 Észak-Amerikában elnevezésű rendezvény házigazdája a torontói Első Magyar Református Egyház volt, annak lelkésze, aki 1987-ben Erdélyből (Pusztáújlak) az Amerikai Egyesült Államokba távozott, majd onnan 1994-ben Torontóba települt át. Vass Zoltán nemcsak híveit szolgálja, hanem egyúttal a kanadai reformátusságot és Kanada egész magyar közösségét is. Tagja a MÁÉRT-nak (Magyar Állandó Értekezlet), elnöke a Budapesten ülésező Diaszpóra Tanácsnak, alelnöke a Kanadai Magyarok Országos Szövetségének.

Tanulságosnak bizonyult az a kerekasztal-beszélgetés, amelyen Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke és Kató Béla erdélyi püspök a közös sorskérdéseket elemezte. Szabó István úgy vélte, bár földrajzi szempontból igencsak eltérő helyzetben élnek mindennapjaikat a református közösségek, más a helyzet az anyaországi, a Kárpát-medencei és a diaszpórában élők körében, a gondok és a kihívások általában közösek. Nem is a külső, hanem még inkább a belső migráció nagy, aminek következtében városok bővülnek, és települések halnak ki, régi gyülekezetek szűnnek meg, vagy újak szerveződnek.

A szekularizáció gyengíti az elköltözők kötődéseit, így az egyházhoz való tartozását is, és e potenciális egyháztagnak számbavétele kiemelten fontos lenne. Az egyháznak mindenekelőtt az evangéliumi ígértetésben kell megújulnia, ez biztosítja a jövőt számára. Öröndetes tény ugyanakkor, hogy az elmúlt évtizedben Magyarországon megkétszereződött az egyházi iskolák, szociális intézmények száma, ami mégiscsak stabil egyház létezésére, működésére utal.

Kató Béla püspök azt hangsúlyozta, hogy a határon túl az elmúlt évszázad nagymértékben

A Reformáció 500 Észak-Amerikában elnevezésű rendezvény résztvevőinek egy csoportja

a megmaradásról szólt. Az identitás megőrzésének, a megmaradásnak az a feltétele, hogy adott közösséghez, életképes gyülekezethez tartozzon az egyén. Nálunk a magyarság döntő

erős lelkiületet, közösségi tudatot biztosít, igyekszik ellensúlyozni a mai világ csábításait. Mert amennyiben egyetlen intézménnyel sincs kapcsolatban az egyén, akkor „veszélyben van a hite is, a gyülekezeti közössége, a vallásossága és az anyanyelve is”.

A beszélgetés során kitértek a missziós feladatok fontosságára, a lelkészek iránti elvárásokra, a szeretet mindent meghatározó szerepére. Ebben a szabadelvű világban „sok mindent kidob” az öntörvényű ember, azt követi, ami neki jó. De Pál apostol is a pogányoknál ért el sikereket és nem a zsinagógában. És bár az emberek tömegesen hagyták ott az egyházat az elmúlt időszakban, csak egyesével jönnek vissza.

A most ünnepezt reformációnak éppen az a lényege, hogy érdemes emlékezni az igaz hit jó cselekedeteire.

Az óhazaiak tiszteletére szervezett fogadáson Kató Béla püspök a legnagyobb református püspökség, az erdélyi egyházkerület részéről köszönetet mondott minden adományért, ami a tengerentúlról érkezett. És azért imádkozott, hogy intézményeink megmaradjanak, amelyek mellett teljes értékű életet lehet élni a református híveknek. Idehaza, Magyarországon vagy éppenséggel Amerikában.

dr. Ábrám Zoltán

Kató Béla püspök, Balog Zoltán miniszter, Vass Zoltán lelkipásztor és B. Szabó István püspök

többsége egyháztagnak, meg van keresztelve, csak az a kérdés, hogy mennyire aktív, és gyakorolja-e hitét. A múltból kiindulva bármennyire ellentmondásosnak tűnik, manapság a román állam már nagyobb lélekszámot tart nyilván, mint a rendszerváltás óta – főleg falun – alaposan megfogyatkozó egyház. Még így is vasárnaponként ötszázötven lelkész ezerszáz helyen hirdeti Isten igéjét. A menni vagy maradni dilemma mellett folyamatosan felmerülő kérdés, hogy meddig tudjuk fenntartani a magyar egyházat, kultúrát. Az egyház támaszt nyújt,

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

Hittel szárnyal a lélek

Mindennapi életünk alakulását számtalan dolog befolyásolja. Ezek nagy része ismeretlen marad, csak hatásának következménye az, ami ebben a zajos világban eljut hozzánk. Úgy tűnhet,

hogy az emberi élet a véletlenek beláthatatlan sora, mégis ott van mögötte a sokszor önmagát felfedő isteni sugallat.

Református hitem ajándékát szüleimnek köszönhetem.

A rácsodálkozástól a hitig hosszú volt az út. Ezen az úton nem mindegy, ki fogja a kezéd. Szüleim imádkozó, bibliás emberek voltak, általuk az Ige társként szegődött hozzám, észrevétlenül töltötte ki lelkemet, és a felismerés ajándékában részesítette hitemet.

Akinek erős hite van, az képes megnyílni, kitárni lelkét az Ige előtt, mint a szívből jövő imádság, amely az Urat keresi.

Aki ezt megéli, keresztyén ember. Ennek vágya tölti el lelke-

Aki ennek erejével építkezik, boldog ember. Így szeretném szolgálni népemet.

Aki ennek erényét át tudja adni embertársainak, közösségének, a szolgálat áldozatának örömeiben részesül.

A hit tesz egészsé, erőssé, vele szárnyal a lélek, a békesség útján vezérel, elnyeri jutalmát a jövőt álmódó képzelet.

Így szeretném megélni az Úrtól kapott hitemben életem, így szeretnék református lenni.

Dézi Zoltán
egyházkerületünk főgondnoka

Nyárádtő: befogadó és építő gyülekezet

(Folytatás az 1. oldalról)

Az új lakrészben otthonosan berendezkedett Lajos is, aki Magyarországról költözött haza, hogy középiskolás fiával lehessen, akit egy ideig anyósa nevelt. Ketten jól boldogulnak az egyik kétszobás lakrészben. Szomszédjuk, az özvegy Kinga – akinek egy középiskolás fia és egy ötödikes kislánya van – sok megpróbáltatáson ment keresztül. Bevallása szerint most úgy érzi, jó irányban halad életük, s visszatalált Istenhez és a gyülekezethez is. A szociális lakásba beköltözött egy házaspár is, a fiataloknak egy gyerekük van, s velük él a fiatalasszony édesapja is, aki nagy segítség az óvodáskorú unoka nevelésében.

Fontos a közösség

A 220 lelkes kis református közösségbe először 1943-ban látogatott püspök, amikor felszentelték a Fő út mellett levő református templomot. Második alkalommal a 2000-ben teljesen felújított templom felavatására érkezett a legfőbb egyházi vezető, a közelmúltban pedig Kató Béla püspök. Nem csoda, hogy az otthon lakói másfél hónap távlatában is erről beszélnek.

Akkor ünnepi igehirdetésében Kató Béla a csibéit szárnyai alá vevő, megvédő, oltalmazó kotlóhoz hasonlította az édesanyákat, akik Isten határtalan szeretetéből táplálkozva feltétel nélkül szeretik gyermekeiket. Isten is így szereti minden gyermekét, s a keresztyén embernek ezt a szeretetet kell tovább sugározni életével, cselekedeteivel.

A gyülekezeteknek, a templomi közösségeknek mindig befogadó, visszafogadó helyeknek kell lenniük, nem kirekesztő, kiutasító, zárt közösségnek. „Gyülekezeteinkben mindenkinek ott-

A református közösségbe először 1943-ban látogatott püspök. Idén Kató Béla püspök járt Nyárádtön

hon kell éreznie magát, így az ember megérzi Isten feltétel nélküli szeretetét” – hangsúlyozta a püspök, aki kiemelte: olyan tervet valósított meg a gyülekezet, amelyre sokan azt is mond-

Jézus Krisztusban gyűjtötte össze népét, hiszen azt akarja, hogy közösséget alkossunk, egyedül ugyanis az ember elpusztul.

Székely Ferencz lelkipásztor vetített képes előadáson mutatta be az építkezés történetét

Családoknak és özvegyeknek

A két, egyenként négy lakrészes szociális lakás felépítéséről Székely Ferencz református lelkész mesél. Megtudjuk, hogy 2009-ben elsőként a régi harangozói lakást építették át, majd kibővítették, és létrehoztak egy négy lakrészes épületet. A lelkipásztor a talentumok példázatával szemlélteti a projekt elindítását. Az egykori harangozói lakásnak két szobája volt, ezt bővítették négy lakrészessé, vagyis a két talentummal úgy sáfárkodtak, hogy négy lett belőle. Nagy segítséget nyújtott az építkezésben a holland nieuwegeini gyüleke-

hatnák, hogy nem a gyülekezet dolga lenne. Isten szeretete nélkül azonban a másik ember szeretete sem létezik, ezért kijelenthetjük: Isten áll a nyárádtőiek megvalósítása mögött. Isten

zet DK+ nevű csoportja, amelynek fiataljai két hétig önkénteskedtek a munkálatok során. Az első ház gyorsan benépesült, s egyre többen érdeklődtek, lesz-e újabb. A második épület Nagy Attila mérnök tervezte, a szintén négy lakrészből álló, de már két szoba, összkomfortos lakások alapját a presbitérium. A több helyre is benyújtott pályázat végül a leideni Stichting De Carolusgulden Alapítvány támogatását nyerte el. 2016-ban újból a DK+ csoport fiataljai önkénteskedtek a második szociális ház manzárdjának kiépítésében, s ősszel már be is költözhetnek a lakók. A legidősebb lakó 83 éves, a legfiatalabb két éves, többségük református, de van római katolikus, unitárius és ortodox is. A lelkész a Példabeszédek könyvéből vett ígerészszel fejezi be beszámolóját: „Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr terve valósulnak meg”.

Sokféle család, megannyi kisebb-nagyobb próbát megélt emberek találtak az egyház szociális épületeiben otthonra, osztoznak egy udvarban, s segítenek egymásnak – valahányszor csak szükség van. Lassan összeszoknak, közelebb kerülnek egymáshoz, s legtöbbször közelebb kerül a gyülekezethez, Istenhez is.

Fotók: Kiss Gábor

A szociális lakások több nehéz sorsú személy számára biztosítanak kényelmes otthont

Mindenki a saját ünnepét tartaná

(Folytatás az 1. oldalról)

– *Tavaly az egyházkerület vizitációs bizottsága erdélyi városokban járt. Milyen településeken és milyen céllal?*

– Minden egyházmegyének a legnagyobb lakosú városi gyülekezetét választottuk ki, nyilván ezek között található ötezer lakosú kisváros és négyszázezeres nagyváros is.

A gond, amelyet évek óta látunk, hogy a lelkek a nagyvárosokban tűnnek el a leg hamarabb. A faluról beköltözők nem találják a helyüket. Ha nem kerülnek kapcsolatba az egyházzal, nem tudjuk, hol vannak. Sajnos, hogy amíg harcolunk a legkisebb gyülekezetek fenntartásáért, addig ezrek tűnnek el a városokban. A város ma olyan nagy missziós lehetőség, mint egy-két évszázaddal ezelőtt a misszionáriusok számára az ázsiai terület.

Egyházunk a reformátusok által megkeresztelt személyeket keresné meg a városokban, hiszen óriási számról beszélünk: Erdélyben mintegy 60 ezren kallódnak, akik nem szerepelnek az egyházi kimutatásokban.

– *Városon mennyire foglalkozik az egyház a gyülekezeti tagokkal?*

– A nyilvántartások alapján kijelenthető: a lelkipásztorok rengeteg szolgálatot végeznek. Az emberek sokszor fordulnak az egyházhoz még városon is, nálunk ugyanis még nem olyan nagymértékű a szekularizáció, mint tőlünk nyugatra, ahol például egyházi jelenlét nélkül tartanak temetéseket. Egy öregedő társadalomban ezért rengeteg temetés van, amelyet mind egyházi szolgák végeznek el. Ezenkívül nyilván sok más szolgálatot kell végezni. Ilyen szempontból sokat dolgoznak, ám sok lelkipásztoron látszik a rezignáltság is, hiszen látja, hogy nem tud megküzdni minden feladattal. Egyesek elfáradnak, és bár nem szeretem a kiegészítő fogalmát használni, néha ez is látszik az arcokon. Úgy érzik, nem elég az, amit tesznek – a sok temetési szolgálatot végezni –, de kénytelenek ebben a „taposómalomban” tovább dolgozni, amely valóban nem mindig elég.

– *Mire lenne akkor szükség?*

– Az, amit a gyülekezetek várnak, a személyes kapcsolattartás: a családlátogatás, az emberek folyamatos felkutatása. Erre a típusú munkára városon nincs ember. Sajnos ez nagy problémát jelent.

– *Városon ezért szükség lenne még több lelkipásztorra. Nincs erre lehetőség, vagy a városon szolgálók nem is akarják?*

– A vizitációs beszélgetések során elmondtuk, hogy a probléma – anélkül, hogy ne állítanánk be több munkást az aratásba – nem fog megoldódni. Amennyiben ugyanis a jelenlegi állapotot tartjuk fenn, akkor a probléma súlyosbodni fog. Azt sokan belátják, hogy csak akkor oldódik meg a helyzet, ha több személy dolgozik. A megoldási javaslatokban viszont már eltérések mutatkoznak. Egyesek azt tartanák jónak, ha segédlelkésszel lehetne e pluszmunkát elvégeztetni. Az azonban nem járható út, mert a személyes kapcsolattartás nem bízható olyan személyekre, akik egy-két év múlva a gyüleke-

Fotó: Kiss Gábor

Kátó Béla: olyan lelkipásztorokra van szükség, akik együtt tudnak dolgozni másokkal

zetből továbbállnak. Ez a típusú munka állandóságot igényel.

Jelenleg azon gondolkozunk, milyen kánonmódosítás, milyen egyházi törvények kellene ahhoz, hogy városon szolgálatba állítható legyen több lelkipásztor, ezt pedig az egyházközség – lelkipásztor és presbitérium – el is fogadja.

– *Miért tartózkodnak a lelkipásztorok az ilyen megoldástól, hiszen az ő munkájukat is megkönnyítené?*

– Emberi gyarlóság miatt. Nem tudják, hogyan tudnának együtt dolgozni – munkát megsztani – egy-egy gyülekezetben egy másik lelkipásztorral anélkül, hogy az egyik a másikat ne alázná meg. Sokan ugyanis egymásban nem szolgálatot látnak, hanem vetélytársat.

A probléma megoldásában a gyülekezetnek is nagy szerepe lesz: tud-e minden lelkipásztor majd saját karizmája, tehetsége alapján kedvelni, munkába állítani, vagy pedig azt teszi, hogy a lelkipásztorokat folyamatosan összehasonlíttja. Ha az utóbbi fog történni, és az egyikre mindig azt mondják, hogy azt jobban szeretik, az jobban prédikál, akkor óhatatlanul egy értékskála alakul ki, amely negatív hatással lesz a munkára. Ez kultúra kérdése is: olyan lelkipásztorokra van szükség, akik együtt tudnak dolgozni másokkal, nemcsak a személyes érdeküket és ambícióikat nézik, hanem a közösség érdekében munkálkodnak. A tavaly az egyházkerület vezetősége találkozott a teológiai tanárokkal, ott éppen ezt a kérdést tárgyaltuk: az együttműködő embert kellene kinevelni, aki közösségben, több munkatárssal képes dolgozni.

Vidéken egy-egy lelkipásztornak négy-öt egyházközségben is el kell látnia a feladatát: azt

kell megtanulnia, hogyan lehet megszervezni és leosztani a munkát, például presbitereket, gondnokokat megkérni nem egyházi feladatok elvégzésére. Városon két-három lelkipásztornak közösséget kell alkotnia, hogy együtt végezze el a sokrétű feladatot: lehet, hogy egyesek jobban értenek a fiatalok nyelvén, mások az idősebbekkel tudnak jobban foglalkozni, van, aki az igehirdetés terén ügyesebb. Ezt felismerni az igazi kihívás, amire nevelni és nevelődni kell.

– *Egy korábbi interjúban a püspök úr elmondta, városon csak akkor tartható meg a közösség, ha missziós lelkületű szolgálatok munkálkodnak. Ez mennyire jellemzi ma a nagyvárosi lelkipásztorokat? A kolozsvári lelkipásztorok fele el sem ment a vizitációt követő megbeszélésre...*

– Valójában nemcsak a városi, hanem a vidéki gyülekezetekbe is a missziói lelkületre van szükség. Egyrészt léteznek olyanok, akik annyira elfoglaltak, hogy nem tudnak részt venni egy ilyen vizitációs alkalmon. Úgy gondolják, ez nem olyan fontoságú esemény, amelyen jelen kellene lenniük. Másrészt kialakult egy olyan felfogás, hogy „az én ünnepemet kell megtartanunk, az én problémámat kell megoldanom”, és az, hogy körülötte

mi történik, már nem érdekli. Ez oda vezet, hogy megszűnik az a kohéziós erő, amely az egyházat mindig is jellemezte: az egymás örömeiben és bánataiban való osztozás, együttörvendezés. Ha az emberek csak a saját dolgaikat akarják intézni, akkor ez már az elidegenedés egyik formája, ez pedig az egyház szempontjából veszélyes. A közösségnek ugyanis szüksége van ránk.

– *Tavaly év végén a városok vizitációjának folyamata lezárult. Ekkor elhangzott, érdemes lenne egy stratégiát kidolgozni a városi misszió fellendítésére. Készült-e ilyen, és ha igen, az mire összpontosít?*

– Az igazgatótanácsnak év elején bemutatuk azt a jelentést, amely a tavalyi vizitációk tapasztalatát összegzi. Az ajánlásokban azt fogalmaztuk meg, hogy városon a lelkipásztorok számát növelni kell, hasonlóképpen az önkéntesek számát is. Azt is elképzelhetőnek tartjuk, hogy kisebb gyülekezetek lelkipásztorait úgy válasszák meg városra (is), hogy a kisebbet a nagyobb társegyházává fogadja. Ez bizonyos esetekben azért is előnyös lehet, mert a fiatal lelkipásztorok családjában a gyerekek iskoláztatása gondot jelent.

Ez utóbbi megoldás lehet a lelkipásztorhiány szempontjából is. Jelenleg 50 gyülekezet üres, ebből talán fele lenne képes eltartani egy lelkipásztor családjával együtt. Ez hosszú távon azt jelenti, hogy a jövőben két-három egyházközségnek össze kell fognia. 15 évvel ezelőtt a „bokrosítás” szitokszónak számított, a közeljövőben azonban a valóság lesz, amire rá leszünk kényszerülve.

Somogyi Botond

Erdélyi reformációi örökségtúra 500 km-ben

Ez volt a neve annak a projektnek, amelyet nemrég sikerült a bágyi gyülekezetnek az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásával megvalósítani. A cél az volt, hogy tanulmányút keretében megismertessük az erdélyi protestantizmus kezdeteit, a későbbi felekezeti differenciálódás sajátosságait és a reformáció hatását napjainkra.

Utunk először Brassóba vezetett, az erdélyi protestantizmus bölcsőjébe. A lelkes gyülekezeti csapat a várost ölelő Cenk tetejéről az egész települést belátta. Talán kevesen tudják, hogy az ezeréves honfoglalás alkalmából a hegy tetejére Árpád-szobrot állítottak, amelyet a hatalomváltás után elpusztítottak. A fejrészt azonban a magyar evangélikus templomban őrzik, az eredeti talapzatra pedig még ma is rá lehet állni.

A protestáns város történetét Vass Vincze Ferenc brassó-belvárosi presbiter ismertette. Külön érdekesség volt szembeülni azzal a ténnyel, hogy Erdélyben német vonalon indul a reformáció: a századok álltak át először a lutheri irányzat hitére Johannes Honterus személyében. A Fekete templom első protestáns lelkésze nyomdát és iskolát alapított, 1543-ben nyomtatta ki reformációi könyvecskéjét, amellyel megalapozta az új hit terjedését. 1547-ben a koronaváros könyvtárának kialakításával egyidejűleg egyházi rendet is ír az erdélyi századok számára, s ezzel előkészíti az utat az új hit teljes körű elfogadására.

Természetesen a történelmi túrán érintettük a város magyar vonatkozásait is, s hogy a

személyes kapcsolatokra is lehetőség nyíljon, találkoztunk a belvárosi református gyülekezet nőszövetségével és fiataljaival, akik meséltek a kisebbségi városi lét és gyülekezeti élet kihívásairól.

A brassói kirándulás sikerességén felbuzdulva második alkalomra már kétszer annyian

jelentkeztek: összesen 39-en utaztunk Nagyszebenbe. Hogy Mathias Ramser nagytemplomi lelkész és Peter Haller akkori polgármester hogyan tették magukévá a lutheri elveket, arról Balázs Enikő, a nagyszebeni magyar iskola kémia szakos tanára beszélt. Miközben végiglátogattuk az összes felekezet templomát, sikerült néhány magyar emléktábla előtt is tisztelnünk, mint Petőfi Sándor vagy Borsos Miklós szobrászművész plakettje előtt.

A barokk református templom falai között pihenhetünk meg, s gondolkodhattunk el

tömbmagyarságban élő székelyekként, hogy Nagyszeben magyar lakossága csupán egy jókora falut számlálna a Homoród mentén; ehhez képest a reformátusság annál is kisebb. A helyi közösség a megmaradás érdekében egy gyermeknek szánt bentlakás létesítéséért küzd, mesélte az idegenvezetőnk, aki maga is presbiter. A város multikulturalitása viszont a székelyföldi művészek előnyére is válik, mert így megmutatkozhatnak a nagyközönségnek. A pörgő és zajos élet viszont nem láttatta velünk a sokszor emberileg reménytelennek tűnő kisebbségi helyzetet.

Mindkét kirándulás alkalmával hazafele menet egy-egy szívárvány pompázó színeire lehettünk figyelmesek az autóbussz ablakából: a szívárvány pedig Isten emberrel kötött szövetségének a megerősítését jelenti. Ezt a meggyőződést sikerült a bögözi református templom előtti imádságunkba is belefoglalni. Utóbbi templom, amelynek hívei közül néhányan csatlakoztak az örökségtúránkra, az utunkba esett, s így az idei Szent László-évhez kapcsolódva a helyi lelkésztől azt is megtudhattuk, a templom freskói miért a legkülönlegesebbek az összes többi Szent László-legenda közül.

A kirándulások alkalmával sikerült az elszigetelődésből a saját felekezeti önazonosságunk megerősítése és büszke felvállalása felé elindulnunk, a jövőre nézve pedig a két városban személyes reményteli kapcsolatokat is kialakítottunk. A megvalósításért, a költségek fedezéséért illesse köszönet a Reformáció Emlékbizottságot, a dicsőség pedig egyedül Istené.

Jári Zsolt

Honismeret a Kazán-szorosban

Egyházmegyei közösségépítő kirándulás

A Kolozsvári Református Egyházmegye Floriska István presbiter-szövetségi elnök vezetésével tartalmas kirándulást szervezett a Kazán-szorosba. Az elmúlt években többször is részt vettünk hasonló alkalmakon, mert e kirándulás nemcsak honismereti, hanem közösségépítő is egyúttal: imádkozunk, énekelünk, vidám történeteket mesélünk, így értékes barátságok is szövődnek.

A társaság nem csak kolozsváriakból állott, hiszen Gyaluból és Magyarlónáról is jöttek. Rövid ima után vezetőnk református

énekeket tartalmazó füzetecskéket osztott, utunk során ezekből énekelünk. Az Erdélyi-szigethegység keleti részén déli irányban haladtunk Torda, Aranyosgyéres, Nagyenyed, Gyulafehérvár érintésével. A Sztrigy folyó mentén nemsokára feltűntek a Ruszkapojána alacsonyabb és kelet felé a Déli-Kárpátok magasabb, hóval borított bércei. Hátszegen megnéztük a bölényrezervátumot, amelyet 1951-ben hoztak létre. A Temes folyó völgyéből átkeltünk egy 515 méter magasan fekvő hágón, és a Dunába

igyekvő Cserna folyó mentén megérkeztünk Herkulesfürdőre.

Az üdülőváros a vulkáni kőzetekből előtörő termálvizeiről híres, már a rómaiak is ismerték, de az Osztrák–Magyar Monarchia idejében építették ki fürdővárossá. Sajnos mindez már a múlté, mert a barokk villák romos, használhatatlan állapotban vannak. A gyógyvízforrások most is léteznek fürdő- és ivókúra formájában, és sok betegség gyógyítására alkalmasak. A városlátogatás során láthattuk a római fürdőházat, a Ferenc József hidat, a több száz éves mamutfenyőt a központi parkban, a régi villákat, az egykori kaszinót, a Herkules-szobrot és a Cserna folyó mentén található kis mélyedésekből folydogáló termálvízben fürdő személyeket.

Orsován már a gyönyörű Dunát is láthattuk, felmentünk a Szent Anna-kolostorhoz, onnan pedig a csodálatos Kazán-szoros panorámája tárult elénk. Ezt követően a Kazán-szorosban háromórás csodálatos hajóúton vettünk részt. A Duna, miután belép hazánk területére, átvágja a Déli-Kárpátokat, az így keletkezett szoros hajózhatóvá tétele nem kis munka volt. Elké-

pesztő munkával távolították el medréből a hatalmas sziklákat, és 1896-ban – a honfoglalás ezeréves évfordulóján – adták át ünnepélyesen a forgalomnak.

Másnap búcsúztunk vendéglátóinktól, a szép vidéktől, és hazafelé tartva megálltunk Déván, ahol a szörványt támogató Téglás Gábor Kollégiumot látogattuk meg. A várost elhagyva örömmel nézegettük az Erdélyi-szigethegység egyediségét. A Fehér-Körös mentén Brád, majd az Aranyos mentén Abrudbánya, Aranyosbánya útvonalon haladtunk. Brád aranybányászata jelentős volt, ismeretes volt magyar református lakossága is. Abrudbánya a római kori ércbányászat központja volt. Aranyosbányán 1782-ben egy addig ismeretlen, új ásványt fedeztek fel, és szilvanitnak nevezték el. Mivel a bányák nagy részét bezárták, sajnos ezek a falvak elszegényedtek.

A Déli-Kárpátok Retyezát-hegycsoportja után az Erdélyi-szigethegységet is megcsodálva, Istennek hála, sok élménnyel gazdagodva térhettünk haza.

Szigeti Anikó

Libri Peregrinantes

Időszakos kiállítás nyílt a kolozsvári teológia könyvtárban

Az erdélyi peregrinusok nyugat-európai egyetemekről hazahozott köteteiből nyílt kiállítás a kolozsvári teológia könyvtárban. A november közepéig látogatható tárlatot Kató Béla püspök és Kurta József főkönyvtáros nyitotta meg számos érdeklődő jelenlétében.

Az erdélyi protestáns egyházak szellemiségét a 16. századtól napjainkig jelentősen meghatározza a külföldi egyetemekkel való kapcsolattartás. Míg a peregrináció a 16–18. században egy kényszer szülte lehetősége volt az erdélyi protestáns személyek továbbtanulásának, a későbbiekben a külföldi tanulmányutak az ismeret- és tapasztalatszerzés, valamint a kapcsolatépítés alkalmává váltak. Az ilyen módon kialakult európai eszmei áramlás és kapcsolatrendszerek kutatása és bemutatása nemzetközi szinten is jelentős eredményeket hozott. Ennek szellemében nyitották meg május 23-án a kolozsvári teológián azt a kiállítást, amely az elmúlt évszázadokban külföldön járt, majd onnan hazatért peregrinusok magukkal hozott könyveit igyekszik bemutatni.

„E kiállítás megnyitásával – és a későbbiekben ehhez hozzácsatolva az egyházi múzeumunkat, valamint a levéltári anyagot – olyan központtá válik ez a hely, amelyet a Kolozsvárra érkezők és a magyar református egyház kultúrája iránt érdeklődők nem tudnak majd megkerülni” – mondta megnyitóbeszédében Kató Béla püspök. „A kiállítás azért érdekes, mert a könyvtár munkatársai olyan gyűjteményt válogattak össze, amely a reformáció jubileumi évében különös üzenettel bír. Számtalan kiadványt látunk, amelyet a külföldön tanult diákok az elmúlt évszázadokban hoztak haza, és tették közkinccsé. A peregrinációnak református egyházunkban nagy hagyománya volt, hiszen a nyugati világban tanult és onnan hazatért diákok formálták erdélyi református történelmünket” – fogalmazott a püspök. Hozzátette: abban az időben nem autóval vagy repülővel utaztak, így óriási elszántságra, kitartásra és sok támogatásra volt szükség ahhoz, hogy az ember nekiinduljon Erdélyből Németországnak vagy Svájcnak. A gyűjtemény, amely több ezer kötetet tartalmaz, jelzi, hogy abban az időben a könyv volt a nyugati világból hazatért peregrinusok legnagyobb kincse: ezek által tudták fejleszteni az itthoni oktatást. „De nem volt ez másként 30 vagy akár 40 évvel ezelőtt sem, hiszen a kommunizmus idején a román–magyar

határon a legnagyobb problémát éppen a könyvek átcsempészése jelentette” – emlékezett vissza Kató Béla püspök.

Majd így folytatta: ma a szállítás nem okozhat nagy gondot, ám abban az időben egy hétmázsás rakomány – például Bod Péter esetében – bizony óriási megterhelést, az utazó számára pedig még veszélyt is jelentett. A mai peregrinációnak is megvan a maga jelentősége, a diákoknak nyitott szemmel kell járniuk külföldön, és amit megtanultak, azt az erdélyi valóságban kell elhelyezniük, nem mindent leutánozva, hanem csak azt, ami jó és hasznos erdélyi egyházunk számára. „A jelenleg Er-

magukkal, amelybe feljegyezték az utazásukat, költségeiket, könyvvásárlásaikat, egyesek pedig egyetemi jegyzeteiket, olvasmányélményeiket. A füzetek sok esetben pedig a peregrinusok által az utazás során megismert személyek, professzorok, illetve barátok emléksorait is tartalmazzák” – magyarázta Kurta József. A főkönyvtáros szerint a Gyöngyösi Nagy Istváné azért olyan különleges, mert az illető kétszer utazott ki külföldre, ez pedig abban az időben óriási dolognak számított. Utrechtben kezdte, visszajött Debrecenbe, majd innen az Odera melletti Frankfurtba ment. Onnan hazatérve Felsőbányán lett lelkipásztor, később főjegyző, majd esperes. A másik gyöngyszem az Árkosi Tegző Benedek albuma, amely tartalmazza annak a Jan Placentinus professzornak a bejegyzését, akit heliocentrikus elméletei miatt a frankfurti egyetemen „elmebetegség” címen eltávolítottak. A harmadik érdekesség a hunyadi Abats Márton 17. századi albuma, amelyet harminc év múlva fia, Bánffyuhunyadi Abats Márton is magával vitt peregrinációs útjára. A több mint hatvan bejegyzésből érdekes kapcsolati háló térképezhető fel – tudtuk meg Kurta Józseftől.

Az említett különlegességek mellett természetesen rengeteg kötetet lehet megtekinteni a kiállításon, többek között a Páldy Székely István, valamint a Misztótfalusi Kis Miklós által ránk maradt könyveket.

Az akkor kiépült kapcsolatrendszerek az évszázadok során nagy hatással voltak az erdélyi református egyházra, ezek hatása még ma is érzékelhető. Hollandiából is érdeklődnek a kiállítás iránt, a magyar–holland kapcsolatokkal foglalkozó Postma Ferenc professzor már jelezte is, hogy szívesen megtekintené a kiállítást – mondta Kurta József.

A Nemzeti Kulturális Alap támogatásával létrejött kiállítás november közepéig tekinthető meg.

Somogyi Botond

A kiállítás azért érdekes, mert a könyvtár munkatársai olyan gyűjteményt válogattak össze, amely a reformáció jubileumi évében különös üzenettel bír

délyben szolgáló lelkipásztorok közül mintegy 125 személy vett részt külföldi tanulmányúton, amely igencsak jelentős szám, hiszen a lelkesi állomány egyötödét jelenti. Feltehetjük a kérdést, hogy ahhoz a korhoz viszonyítva sok-e vagy kevés” – fogalmazott Kató Béla.

A kiállítás ötlete ifj. Kozma Zsolt mérnökben fogalmazódott meg először – mondta a megnyitón Kurta József főkönyvtáros –, amikor felvetődött, hogy az egyházkerület a teológia könyvtárát is felújítja. „A kiállításnak három gyöngyszeme van, három peregrinációs album. Annak idején a diákok üres lapokból álló füzetecskéket vittek

A magyar értelmiség továbbképzése a korai újkorban csaknem teljes egészében külföldön történt. Különösen igaz ez a protestáns értelmiségre, hiszen számukra nem létezett országon belül felsőoktatási intézmény. A reformáció térhódításáig több mint kilencezer magyar diák iratkozott be külföldi egyetemekre, ebből mintegy 2500 erdélyi fiatal neve ismert a kutatók számára. A 16. század közepétől a 19. század közepéig 7500 peregrinusról tudunk, ám ez a szám viszonylagos, hiszen volt köztük olyan diák is, aki Nyugatra érve több egyetemre is beiratkozott.

A protestánsoknak főleg a németországi Wittenberg és Heidelberg, valamint a svájci Bazel, illetve a hollandiai Leiden, Utrecht, Franeker és Groningen volt az elsődleges úti céljuk. Ám ismerünk olyanokat is, akik innen átutaztak Angliába is, hogy néhány szemesztert Oxford vagy Cambridge egyetemein is elöltsenek. A kutatók összesen 70 nyugat-európai egyetem kimutatásában találtak magyarországi és erdélyi neveket. A szakértők szerint közülük kerültek ki a vezető erdélyi értelmiség meghatározó alakjai: tanítók, lelkipásztorok, iskolaigazgatók, de orvosok is.

ReforMaraton 500

(Folytatás az 1. oldalról)

Október elején Wittenbergből indul a rendezvény, és ötszáz órán (21 nap) át tart. Az előszervezés időszakában folyamatosan egyeztetünk a helyszínekről, és a bejelentkezéshez igazítjuk az útvonalat. Amikor az 500 órás időkeret betelt, akkor az útvonalon már nem módosítunk. Ezek után a már kialakult útvonalon minden csatlakozót, küldöttséget szívesen várunk. Várhatóan a következő területeket érinti

az esemény: Őrvidék, Nyugat-Magyarország, Muravidék, Drávaköz, Délvidék, Közép-Magyarország, Felvidék, Kárpátalja, Kelet-Magyarország, Partium, Erdély, Székelyföld.

A rendezvény egyedisége abban rejlik, hogy az összes magyar nyelvterületet érinteni fogjuk, és bárki csatlakozhat hozzá. Célunk az, hogy az 500 éve az evangélium szerint reformált egyház az elkövetkezendő 500 évben is az evangélium útján maradjon.

Bardócz Csaba lelkipásztor,
a ReforMaraton 500 szervezője

Erőt meríteni a faluturizmusból is

Presbiterkonferencia Sztánán

Az erdélyi református egyház kialakulása címmel tartottak konferenciát a Kalotaszegi Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének szervezésében Sztánán. Gál Máté István presbiterkonferencia elnök üdvözlését követően Pap Hunor helybéli lelkipásztor elmondta: hivatalosan 172-en élnek Sztánán, de sajnos több mint százan csak ünnepnapokon látogatnak haza. Ezért az egyház igyekszik számos programot szervezni a közösség érdekében. Elmondása szerint a fogyatkozás keserűségre adhatna okot, de nem csüggednek, hanem több mindennel próbálkoznak a megmaradás érdekében. Ilyenek a különböző konferenciák, multságok, farsangi bál, amely azt a célt szolgálja, hogy minél több ember látogassa meg a kis falut, hiszen ilyen együttlétekből tudnak a tagok erőt meríteni.

A köszöntéseket követően Nagy Alpár egeresi lelkipásztor tartott előadást, amelynek elején vázolta a reformáció idejében zajló történelmi eseményeket. Beindul a könyvnyomtatás, egyre többen tanulnak meg írni-olvasni. Szintén a reformáció idejében kezdődik a nemzeti öntudatra való ébredés is, hiszen őseink anyanyelvükön akarják olvasni a Bibliát.

Terjed az egyetemes papság elve, ugyanakkor a presbiternek is ki kell vennie részét a teherviselésből, a szolgálatból. Az előadás során elhangzott: minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy megmaradjunk a közösségben, és mást se hagyjunk kiesni onnan. A templomok azért épültek, hogy megőrizzenek bennünket, kultúránkat, ezért nem hagyjuk őket az enyészet útján. Az idősebb korosztálynak kell megtanulni a fiatalok nyelvét, hogy ők is érdekesebbnek tartsák az egyházi életet, továbbá megtanítani a gyerekeknek, hogy istenfélő életet éljenek.

Becske Adrienn

Díjaznak a bibliai igét gyűjtő híveket

Rendhagyó ünnepség Magyarón

A Reformáció 500 jegyében szervezett rendezvénysorozatot a magyarói egyházközösség, ahol a reformáció évfordulóját jelző zászló és a vallásörások műsora után az elsőéves konfirmandusok mutatták be a reformáció kezdeti mozzanatait, majd vallást tettek hitükről.

Takács Albert lelkipásztor ígehirdetését követően a gyülekezet tagjait reformációi emléklappal ajándékozták meg, amelyre a reformátusságunkkal kapcsolatos fontos tudnivalók felkerültek. Az ünnepi istentiszteleten 500 bibliai ige összegyűjtését tűzte ki célul a gyülekezet, amelyet október 31-ig valósítanak meg. Az elkövetkező hónapokban a helyi vallásörások, konfirmandusok, fiatal és idősebb gyülekezeti tagok otthon fekvő betegeket és hozzátartozóikat fogják felkeresni, hogy felol-

vassanak nekik egy-egy olyan igét, amely megragadta őket. A kiválasztott igéket a templomban gyűjtik össze egy kosárban, október 31-én pedig a reformáció ünnepén díjazni fogják a legtöbb igét összegyűjtő és felolvasó gyülekezeti tagot.

Szász Attila görgényi esperes Magyaróra tett látogatásán pedig újra a reformáció 500.

évfordulójára emlékeztek ünnepi rendezvénnyel. Az emléknapi programját Takács Albert magyarói lelkipásztor köszöntése után Kocsis Előd másodéves egyetemista ifjú vezette le, szavallataival a reformáció bizonyos helyszíneire és történéseire vezetve az egybegyűlteket. Az eseményen az erdélyi reformációról és hatásáról Ősz Sándor Előd egyházkerületi levéltáros tartott előadást. A rendezvényt Szászcsávás egyes karának, Szászrégen Szivárvány kórusának és Marosvécs Pueri Cantores Vechyensis gyerek-furulyacsoportjának énekes és hangszeres biznyságtétele zárta.

T. M.

Bonyhai kastélynap a reformáció jegyében

Úrvacsorával teszi ünnepélyesebbé a bonyhai nyílt családi napot július 8-án az Erdélyi Református Nőszövetség. Ahogy az eddigi években, az együttlét idén is istentisztelettel kezdődik, amelyen Kató Béla püspök hirdet igét. A szervezők különböző foglalkozásokat szerveznek: gyerek- és ifjúsági sátor várja a fiatalokat, cserkészfoglalkozásokkal párhuzamosan pedig működni fog a férfisátor, az imasátor és imaösvény.

A meghívó szerint a reformáció jegyében Bonyhán kerül sor a testvérnőszövetségek megerősítésére, illetve újabbak alakítására. A szervezők szerint így szeretnék erősebbre vonni a református női közösségek közötti kapcsolatot, szorgalmazni az egymásra való odafigyelést, az egymással való törődést, a szolgálat megerősítését. A program a szászcsávási kórus és ifjúsági zenekar előadásával zárul.

Fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy életének 65. évében, június 13-án hirtelen elhunyt

Jakab József Dániel

árpástói református lelkipásztor. A kolozsborsai segédlelkészi évek után élete végéig hű maradt szülőföldjéhez, mint somkeréki, majd 32 és fél éven át árpástói lelkipásztor. Szolgatársaihoz ragaszkodó jó kolléga, nyílt szívű és hangulatos barát volt, és amikor közeledtek a próbatételek, türelemmel viselte betegségét. Az árpástói szöszék igei üzenete legyen vigasztalónk: „Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van.” (Zsolt 34,2)

Temetésére június 15-én került sor az árpástói református templomból.

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református
Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán